

Jiří Suchý – Jiří Šlitr (Divadlo Semafor): Jonáš a tingl-tangl

Dovolte, abychom se tímto představením vyznali z lásky ke kabaretům, music-hallům a tingl-tanglům, ve kterých jsme nikdy v životě nebyli, ale jejichž atmosféru tušíme.

1. Píseň Vyvěste fangle (<https://www.youtube.com/watch?v=AJuSSEXrtw> (27:07))

Vyvěste fangle

Na tingl-tangle

Protože teď se budem smát

Ten kdo se řehce

Mračit se nechce

Ten bude lehce s životem se prát

Koukejte už se blejská na časy

Rozplyne se i nejčernější chmůra

Jestli se nerozplyne tak vám u kasy

Mademoiselle vrátí zpátky toho bůra

2. Jonáš a tingl tangl - úvod (<https://www.youtube.com/watch?v=Ho04Ojpmru4>)

S: Tak, a jsme tu.

Š: Myslíš?

S: Ovšem, soudím tak podle nástroje.

Š: Cos to říkal?

S: Říkám, že soudím podle nástroje. To je nástroj, todleto. To je ... to ... to je piáno. A ten zvuk. To je. Pojd', zahraj na to něco.

Š: Nikdy!

S: A co to?

Š: Mám svou hrdost.

S: Hrdost? To já taky. Já taky. A hele, jak se ti to projevuje?

Š: No to máš různý. Když někde vidím blbý piáno, tak na něj nezahraju a nezahraju.

S: Já to samý. Taky když někde vidím blbý piáno, tak nezahraju a nezahraju.

Š: U tebe to není hrdost, u tebe to je neschopnost.

S: To máš jedno, ale nakonec jsme na tom stejně. Dokonce relativně vzato já jsem na tom líp, poněvadž když někde vidíme blbý piáno, tak oba nezahraju a nezahraju, jenže ty jsi musel na to dvacet let dřít bayerovku. Ty sis zkazil dětství a tady před blbým piánem jsme si rovni.

Š: Před blbým piánem jo. Ale jakmile se někde objeví dokonalý nástroj, okamžitě nad tebou vysoko vyniknu.

S: Jenomže: Jak dlouho už spolu takhle hraje a kolik dokonalejších nástrojů jsme viděli, no? Jeden!

Š: Dva!

S: Jeden!

Š: Dva!

S: Dobře, ty jsi viděl dva, já jeden, no. Já nepil. – Hele pojd' sem, tu máš, a zahraj něco, když do tebe rodiče vrazili ty peníze!

Š: Jaký peníze? Já jsem samouk!

S: To jsme vlastně spolužáci!

Š: No tak předved', cos pochytil, spolužáku!

S: No, já toho moc nepochytil. Já chodil hodně za piáno.

Š: V tom to je. Já nemohl chodit za piáno, my ho měli stát u zdi. No tak jsem dřel a dneska ze mě něco je.

S: No jo, skladatel, to je marný, to ti nikdo nebere. - To vám byl v dějinách hudby jeden takovej skladatel, kterej moh chodit za piáno, přestože toto stálo u zdi. Liszt!

Š: No, a nechodil. Proto jsme to s Franzem někam dotáhli!

S: Hele, já si říkám tolik: jednou jsme tady, tak bys měl něco zahrát. Víš, prostě jak ty to dovedeš. Přijdeš a sedneš k piánu a zahraješ a ... a nic.

Š: (Hraje Šla Nanyňka do zelí.)

S: Hm, to bylo hodně vošklivý.

Š: Proč? To je docela pěkná piosenka.

S: Piosenka, to jo. Já tady mluvím o interpretaci. Jo, písnička, to jaksi, bezesporu, to je materiál nádhernej.

Dyt' je to taky z toho, jak se to řekne ... z naší národní pokladnice! Ano, to je krásnej kus, to dostat do ruky opravdu machr, tak z toho okamžitě udělá záležitost ...

V čem spočívá humor ukázky?

Šla Nanyňka do zelí: <https://www.youtube.com/watch?v=LF3hKAZMBfI>

3. Jonáš a tingl tangl – anekdota

(https://www.youtube.com/watch?v=a72283thwQ4&list=RDa72283thwQ4&start_radio=1&t=9)

S: Promiňte, tahle písnička sem nepatřila. Vy jste přišli na legraci. A tak to má bejt. Taky že jsem kulantní, tak přidám anekdotu. V parku na lavičce seděl pán se slečnou. A ten pán chtěl s tou slečnou jaksi navázat rozhovor, a tak jí říká: Pardon, slečno, hrajete na piano? A ta slečna říká: Ne, vy něco slyšíte?

Š: (Chvilí je ticho, pak se směje.) Skutečně! Kdo to jakživ viděl! Hráť v parku na piano!

S: Ona nehrála. Vůbec nehrála.

Š: A kde se tedy tam vzala ta hudba?

S: Jaká hudba?

Š: No ta, co von slyšel.

S: On slyšel nějakou hudbu?

Š: Já nevím, vy jste říkal.

S: Ale ne! Von žádnou hudbu neslyšel. On se jí ptal, jestli jenom jako náhodou nehraje na piáno, se ptal.

Š: No, když nic neslyšel, tak proč se ptal?

S: Protože to je taková anekdota, no.

Š: Aha, já už vím. Tak ta slečna seděla vedle toho pána, hrála na piano a on nic neslyšel.

S: Nehrála na piano!

Š: No vona tam má piáno a nehraje!

S: Nemá tam piano!

Š: Jo, proto vona nehraje! To je výborná anekdota! Prosím vás, nemoh byste nám říct ještě takovou podobnou srandovní?

S: (Za chvilí) Co s vámi mám dělat? Tak. V parku na lavičce seděl pán se slečnou a tu ta slečna vyňá ... a tu ta slečna vyňá ... vyňala, to je minulej čas, vyňala, přítomnej čas máme vyňá, vyňouc, vyňouce ... tak, a tu ta slečna vyňá ... **vyjme, vyjmula**

Š: Vy nějak kecáte.

S: Zkrátka, tu ta slečna vyňá piano a spustí macurku. Představte si, že z ničeho nic začne hrát, představte si, z ničeho nic začne hrát ... (Chvilí čeká.) Už to máte? ... a hraje macurku.

Š: Co mně říkáte Macurku, vy Baryku! **Baryk = jméno psa, Macourek = jméno kočky**

S: Macurka, to je hudba!

Š: Jen aby!

S: Prostě začne hrát macurku, hudbu, a hraje, dohraje a obrátí se na toho pána a říká: Tak co, slyšel jste, hudbu? A ten pán říká: Ano, slyšel jsem tady Chopina. A ta slečna říká: A mě ne? (Chvilí je ticho.)

Š: Promiňte, ale tomuhle já už se smát nemůžu. Mně je tý slečny líto. To nemoh ten ... Chaplin chvilku přestat, když ona hrála?

S: Nemoh.

Š: No co by mu to udělalo?

S: Nic, ale von tam nebyl.

Š: No jaktože ho ten člověk slyšel?

S: Víte co, pojďme a zapomeňme, že jsme si kdy říkali anekdoty.

Bonus: Pocta Osvobozenému divadlu

Golem (<https://www.youtube.com/watch?v=57GZoIXNwSY> (40:30–43:20))

Gratulujeme Janu Werichovi a Jiřímu Voskovci k úspěšné premiéře Vest pocket revue. Bohužel už se dnes nenajde pošta, která by doručila naši gratulaci včas. (Je to snad známka degenerace našeho poštovníctví? Vždyť víme pozitivně, že před pětatřiceti léty by to byla pro naši poštu maličkost!)

Přiznáme se, že jsme Vestpocketku neviděli. Jiří Šlitr v době jejího uvedení nebyl schopen ještě vnímat jiné divadlo než loutkové a Jiří Suchý se narodil teprve za Dona Juana a comp. Přesto pro nás oba tato inscenace znamenala víc než desítky těch, které jsme v průběhu života viděli.

Máme v hluboké úctě divadlo, které dovede působit nejen na své diváky, ale i na ty, kteří v něm nikdy nebyli.

[JIŘÍ SUCHÝ & JIŘÍ ŠLITR]

Golem

(<https://www.youtube.com/watch?v=57GZoIXNwSY>)

(Golem: 40:30–43:20))

Jé jé jé jé jé...

Doma v komoře
Stavím Golema
Hlavu nahoře
Nohy dole má

Kdo ho vidí
Ten se diví
Že vypadá
Jako živý

Golem bohužel
Má nevýhodu
Nevím jak bych měl
Ho uvést do chodu

To věděl jen rabbi Löwy
Dneska už to prý nikdo neví

Jé jé jé jé...

Věřím však že co šlo kdysi
to i dneska možný je
Že Golema něco vzkřísí
a že Golem ožije

Naučí se od mé ženy líbat
pana Sýkoru
Ode mě pak zdravít členy
uličního výboru

Až půjdete někdy kolem
zastavte se na chvílku
Předvedem vám jak si Golem
umí ustlat postýlku

Zahraje vám humoresku
a pak večer do ticha
V komoře vám pustí desku
Voskovce a Wericha

Dovolte bych suše předpokládal
Golema že všichni znáte tu